

Κάθε άνθρωπος αναζητά έναν άλλο άνθρωπο. Κάποιον που θα μπορέσει να μοιραστεί τις σκέψεις του, τις προσδοκίες, τα μυστικά, τα όνειρα, τους φόβους. Τον βρίσκει και τον ονομάζει σύντροφο, φίλο, συγγενή. Άνθρωπο δικό του.

Κι όμως, όσο κι αν τον διάλεξε όπως τον ήθελε, όσο κι αν έψαξε τα όσα έπρεπε αυτός ο άνθρωπος να κουβαλά για να τον εμπιστευτεί, δεν τα λέει όλα.

**Φόβος; Δισταγμός; Αυτοπροστασία;
Ίσως κάποιο από αυτά ή και λίγο από όλα.**

Μαζεύεται ο άνθρωπος όταν πρέπει να ανοίξει τις σκέψεις του. Όταν πρέπει να

δώ σει ένα κομμάτι του βαθύτερου εαυτού του σε έναν άλλο. Κι ενώ αρχικά είναι πρόθυμος να εμπιστευτεί, ξαφνικά δειλιάζει και λέει εν τέλει τα μισά. Εκμυστηρεύεται τα ψιλά γράμματα και κρατά τα υπόλοιπα μέσα του.

Μάλλον, τα μοιράζεται κι αυτά αλλά μόνο με το μαξιλάρι του.

Πόσα αλήθεια έχουν “ακούσει” αυτά τα μαξιλάρια από την ανακάλυψή τους και ύστερα;

Πόσα όνειρα έχουν φιλοξενήσει; Πόσους φόβους;

Πόσα δάκρυα ποτίστηκαν και πόσους αναστεναγμούς;

Κι είναι η γνώση που κουβαλούν, βαρύ φορτίο. Γιατί εκεί, την ώρα που ο άνθρωπος θα ακουμπήσει το βαρύ από τις σκέψεις κεφάλι του, δεν υπάρχουν μυστικά.

Ένα αόρατο νήμα συνδέει το μαξιλάρι με το μυαλό αυτού που ξαπλώνει. Κι όλες οι πληροφορίες, όσο απόκρυφες, όσο ντροπιαστικές κι αν είναι, έρχονται στο φως.

Το μαξιλάρι ξέρει όλα τα στιγμιότυπα της ζωής σου που θέλησες να αναπαράγεις με το νου, προκειμένου να τα επεξεργαστείς ξανά.

Το μαξιλάρι ξέρει τις νύχτες που ξαγρύπνησες μόνος ή με συντροφιά, για έναν έρωτα.

Ξέρει τα λάθη και τις απιστίες σου. Ξέρει τους πόνους και τις αγρύπνιες σου.

Ξέρει τις αμαρτίες σου, τις ποταπές εκδικητικές σκέψεις για όσους σε πρόδωσαν ή πλήγωσαν που ποτέ δε θα κάνεις πράξη.

Ξέρει όλα σου τα μυστικά.

Μα πάνω από όλα, ξέρει εσένα. Δίχως κρυμμένα δεδομένα. Δίχως φτιασιδώματα και δικαιολογίες. Δίχως μάσκες και δηθενιές προς τους τρίτους.

Γιατί εκεί, λες πάντα και μόνο την αλήθεια.

Κι ας πονάει. Κι ας σε βασανίζει όμοια με ερινύα.

Υπομένεις.

Κι αν δεν αντέχεις, έρχεσαι να το νοτίσεις κι άλλοτε να το ποτίσεις, με αλμυρά δάκρυα.

Κι όλα αυτά τα όνειρα; Που τα βάζεις τα όνειρα που ξέρει το μαξιλάρι;

Τα πιο τρελά, τα πιο φωτεινά, τα πιο εξωφρενικά.

Μα και τα πιο δικά σου...

Σύντροφος πιστός εδώ και χρόνια. Και για χρόνια ακόμη πολλά... Για όσα σου μένουν.

Γιατί η μόνη προδοσία που μπορεί να σου κάνει, είναι να χρειαστεί λίγο γέμισμα σαν ξεπουπουλιαστεί από την πολυχρησία.

**Άλλωστε κι εσύ δεν ξεπουπουλιάζεσαι από τη ζωή ολοένα;
Βλέπεις; Και σε αυτό ακόμη ταιριάζετε...**

Της Στεύης Τσούτση